

Igrice, 1897. január 23. – Zalaigrice, 1967. június 20.

Gazdálkodó családban született. Az elemi iskola után a gazdaságban dolgozott, később 20 kat. holdas birtokán önálló gazdálkodásba kezdett. 1915 októberében behívták katonának; három éven keresztül frontszolgálatot teljesített, tizedesi rendfokozattal szerelték le. Falujában tekintélyes gazdának tartották, ezért 1926-ban két esztendőre megválasztották községi bírónak. 1931-ben belépett a Független Kisgazdapártba, a zalaigricei pártszervezet vezetője lett. Az 1935. és az 1939. évi választásokon pártja választási főkortese a pacsai választókerületben. Politikai aktivitása miatt az államhatalommal is szembekerült, a nagykanizsai közigazgatási bíróság – több társával együtt – 20 pengő pénzbüntetésre ítélte, mert megszegte a választási előírásokat. 1934-ben a Zala megyei törvényhatósági bizottság rendes tagja lett, emellett közéleti szerepet vállalt az Alsó-dunántúli Mezőgazdasági Kamarában. A második világháborúban megszakításokkal több évig katonáskodott. 1945. március 28-án hazatért, falujában megválasztották a nemzeti bizottság elnökének. Újjászervezte az FKGP pacsai járási szervezetét, járási elnök, és a megyei választmány tagja. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon az FKGP Zala megyei listáján indult, pótképviselő lett. A következő években az országos nagyválasztmány tagja volt, 1947 nyarán ismét képviselőnek jelölték. Ennek ellenére 1947 júliusában a Demokrata Néppárthoz csatlakozott, és az augusztus 31-i választásokon új pártja zalai listáján országgyűlési mandátumot szerzett. Az MDP egyik képviselőjének kezdeményezésére 1948. június 17-én az összeférhetlenségi bizottság vizsgálatot indított ellene, mert bejelentő szerint a Magyar Élet Pártja titkára volt. A parlamenti ciklus végéig ügyét nem zárták le, de a beszerzett írásos tanúvallomások cáfolták a vádat. 1949 májusától a tsz-szervezés után meghagyott 10 kat. holdján gazdálkodott. 1952. július 24-én letartóztatták, a zalaegerszegi börtönbe, majd a várpalotai internálótáborba vitték, ahol egy évig őrizték. Hogy a további zaklatásokat elkerülje, 1953. évi szabadulását követően az erőmű raktárosa maradt. Hazakerülése után a közélettől teljesen visszavonulva, a termelőszövetkezetben vállalt munkát, nyugdíjazásáig raktárosként dolgozott. Szegényes megélhetést biztosító jövedelmét háztáji földje művelésével egészítette ki.